

Modlitba vedoucí ke svobodě

Ježíši, který jsi tichý a máš pokorné srdce, slyš mne.

Zbav mne, Ježíši,
touhy po tom, aby mne druzí milovali,
touhy po tom, aby si mne druzí vážili,
touhy po tom, aby mne druzí vynášeli,
touhy po tom, aby mne druzí oslavovali,
touhy po tom, aby mne druzí chválili,
touhy po tom, aby mi druzí dávali přednost před ostatními,
touhy po tom, aby se mne druzí ptali na radu,
touhy po tom, aby se mnou druzí souhlasili.

Zbav mne, Ježíši,
strachu z toho, že mne druzí budou pokořovat,
strachu z toho, že mnou budou druzí pohrdat,
strachu z toho, že mne druzí zraní svými výtkami,
strachu z toho, že na mne druzí zapomenou,
strachu z toho, že se mi druzí budou posmívat,
strachu z toho, že mi druzí uškodí,
strachu z toho, že mne druzí budou z něčeho podezírat.

Ježíši, vlož mi ze své milosti touhu po tom,
aby druzí mohli být více milováni než já,
aby druzí byli ve větší vážnosti než já,
aby druzí v očích tohoto světa rostli a já se menšil,
aby druzí mohli být vybráni a já zůstal stranou,
aby druzí byli pochváleni a já zůstal nepovšimnut,
aby druzí měli přede mnou přednost,
aby se druzí mohli stát svatějšími než já, pokud se já stanu
tak svatým, jak bych měl.

Panna Maria Růžencová

Milí farníci,
měsíc říjen je od konce 19. století, papežem Lvem XIII., vyhrazen právě pro modlitbu sv. růžence, ale její kořeny jsou daleko starší. I říjnová památka Panny Marie Růžencové s touto rozjímavou modlitbou souvisí. Sv. růženec se hlavně skládá z modliteb „Zdravas Maria“, kde jejím středem je jméno Ježíš. První část této modlitby je andělovo zvěstování o narození Krista. Pak následuje jméno Ježíš a nakonec přídavek Církve, který byl přidán koncem 16. století za papeže Pia V. Účelem této modlitby je přijít blíže k Ježíši prostřednictvím Panny Marie, od andělova zvěstování ke jménu Ježíš, a poté prosba k Panně Marii o účinnou pomoc v našich potřebách i v hodině naší smrti. Ve východní Církvi byla a je obdoba modlitby „Zdravas Maria“ daleko dříve. Již od samého vzniku Církve se opakovala tzv. Ježíšova modlitba, která je vlastně biblickým zvoláním „Ježíši, smiluj se nade mnou“. Tato modlitba se obrací k samému Kristu a také se neustále opakuje, jako „Zdravas Maria“ v modlitbě sv. růžence. Celá modlitba sv. růžence se však skládá z více modliteb a Zdravasy tvoří tzv. desátky jednotlivých tajemství ze života, smrti i vzkříšení Krista a prvotní Církve se spoluúčastí Panny Marie. Modlitba je květem středověkého mohutného rozvoje mariánské úcty. Legenda připisuje zavedení sv. růžence sv. Dominiku, jemuž tuto modlitbu doporučila sama Panna Maria jako

účinnou duchovní zbraň proti heretikům. Dnes se však ví, že to nebyl zakladatel řádu dominikánů, jak se dříve předpokládalo. Dominikáni a jejich papež Pius V. se však nejvíce zasloužili o rozšiřování sv. růžence od 15. století. Velcí duchovní mistři ji doporučují jako nejúčinnější modlitbu proti pokušení démonů, při níž se prý ďáblové okamžitě dávají „na útěk“. Památka Panny Marie Růžencové byla zavedena koncem 16. století na paměť vítězství nad muslimskými Turky v námořní bitvě u Lepanta. Tehdy se zasloužil o nabádání k modlitbě sv. růžence za potlačení expanze mohamedánů františkán sv. Jan Kapistrán, italský misionář, který měl velmi v úctě Pannu Marii. Tehdejší křesťanské Evropě se skutečně podařilo s pomocí Matky Boží jejich nápor zastavit. Podobné bylo vítězství v r. 1716 u Petrovaradína nebo pravoslavného Cařihradu. Pro osvobození Cařihradu byl složen mariánský hymnus, tzv. Akathistos, který je obdobou sv. růžence na západě. Také obsahuje různá tajemství z Ježíšova dětství.

Milí farníci, jaké místo však zaujímá Panna Maria v řádu posvátné úcty? Ctíme ji správným způsobem? Nedopouštíme se nějakých odchylek k extrémům? Pokládáme ji za bohyni nebo jen za pouhého člověka jako ostatní svaté? Nejvyšší úcta klanění, tzv. adorace náleží pouze Bohu. Můžeme se opravdově klanět Nejsvětější Trojici, jednotlivým božským osobám, Ježíši Kristu jako pravému Bohu

nebo Eucharistii, kde je Kristus podstatně přítomen. Nižší stupeň adorace náleží Písmu svatému, Božím Zákonu, kde je také vtělen Boží Syn, i když ne podstatně, a také svatému kříži, kterému se klaníme např. na Velký pátek nebo při křížové cestě. Mohli bychom k tomuto stupni adorace zařadit i ikony, obrazy nebo sochy, znázorňující Nejsvětější Trojici, božské osoby nebo Krista. Kromě kultu klanění, adorace se pak rozlišuje úcta k svatým a to zvýšená úcta k Panně Marii a nižší úcta ke všem svatým. Také můžeme uctívat jejich zobrazení. Úcta k Panně Marii je tedy zvýšená úcta ke svatým, protože i ona byla pouhý člověk, i když je Matka Boží. Panna Maria také potřebovala být vykoupěna a spasena, ale speciálním způsobem, jiným než všichni ostatní lidé. Ona totiž byla při početí uchráněna dědičné viny, tzn. že je Neposkvrněné Početí. Ale to, že byla takto milostiplná, je způsob jejího speciálního vykoupění a spasení, které je dílem jejího Syna a Pána, Ježíše Krista. Víme, že dílo vykoupění a spásy má i zpětnou účinnost na lidi, kteří žili ještě před Kristovým příchodem a Jeho smrtí. To samé platilo i pro Matku Boží, která se narodila dříve než její Syn. V poslední době se ozývá od věřících hlas, aby byla Panna Maria prohlášena za spoluvykupitelku. Vzpomínám si na profesora dogmatické teologie, kterému tyto hlasy dělaly zle a pokládal je za zbožné snahy mariánských ctitelů za každou cenu prosadit něco ve prospěch Panny Marie. Aby také v Církvi bylo něco nového. Je samozřejmé, že by se tyto návrhy musely z odborného hlediska důkladně promyslet, posoudit a nakonec by to bylo na papeži, zdali by v nějakém stupni vyhlásil Pannu Marii za spoluvykupitelku nebo nic nevyhlášoval, ale ponechal svobodu k uctívání Panny Marie jako spoluvykupitelky věřícím. Když se však nad těmito snahami zamyslíme „selským“ rozumem, tak si musíme uvědomit skutečnost výše popsanou, že Maria také potřebovala být vykoupěna i spasena, i když speciálním způsobem. V jistém smyslu pak i ostatní věřící mohou pomáhat duchovně při vykoupění světa, když zprostředkovávají Krista ostatním lidem slovem Evangelia, dobrými skutky atd. Další otázkou je, zdali tyto snahy byly dlouhodobou vírou a Maria byla takto uctívána jako spoluvykupitelka od počátku Církve. Církev musí zachovat ve všem řád a každému své místo, které však nemůže překračovat, aby např. nedocházelo k náznakům nebo výraznému posunu směrem k bohopoctě Panny Marie nebo postupnému vytlačení božství Ježíše Krista. Jednak by neměla být P. Maria ztotožňována ani náznakem s Ježíšem Kristem, tedy s Bohem, protože by hrozilo, že P. Maria bude zbožštěna a věřící by jí mohli prokazovat nejvyšší kult klanění. A také pokud by došlo ke ztotožnění v úctě P. Marie a Ježíše Krista, tak by časem mohlo dojít k opačnému posunu, že by se postupně dedivinizoval Pán Ježíš a byl pokládán jen za pouhého člověka. Pak by zase někteří mohli tvrdit, že i ostatní lidé jsou spoluvykupitelé podobně jako P. Maria, která byla také člověkem, nebo nedej Bože jako Kristus. Mohl by nastat chaos nebo řízená sekularizace. Mohla by z toho vzniknout velká hereze, jestliže Maria jako člověk je spoluvykupitelka, tak já jako člověk jsem také spoluvyku-

pitel a nakonec třeba i vykupitel. Nakonec by tato snaha mohla být rafinovaným prostředkem, jak i tímto způsobem sloučit posvátné s profánním (světským) a tím relativizovat křesťanské zjevené náboženství. Pokud by tedy Církev nějakým způsobem uznala, že Maria je spoluvykupitelka, pak formulace tohoto vyhlášení a hlavně jeho výklad by musel být přesně a jasně specifikován, aby byl i správně pochopen a neztotožňoval lidství s božstvím, což by se mohlo projevat nesprávným kultem. Maria nám však byla dána za Matku všech lidí pod křížem. Ona je vlastně první křesťankou, která také soucítila s utrpením svého Syna a sama neskonale trpěla. Zná tedy lidskou bolest, a proto je také milosrdnou přímluvkyní u svého Syna za nás a naše potřeby. I když byla ještě před svým početím předem omilostněná, nezůstala ušetřena svobodných rozhodnutí, zkoušek a útrap na světě. Je nám vzorem všech ctností a blahoslavenství. Je novou „Evou“, která vrací zpětný chod do situace pozemského ráje. Eva první zhřešila a pak svedla i Adama, Maria byla předem omilostněná a uchráněna hříchu, aby pak počala a porodila Spasitele světa, nového „Adama“. Je zcela produchovnělá Božím Duchem, oblečená v jasný šat Boží přítomnosti, čistoty a svatosti, „sluncem oděná“. Obraceme se na naši Matku, Pannu Marii Růžencovou, s velkou důvěrou v našich potřebách, modleme se pravidelně sv. růženec a pokud možno společně. Budeme tak předcházet zlu, které na nás může doléhat v osobním životě, ale i ve společnosti a v globálním smyslu může ohrožovat celosvětový mír a křesťanskou víru.

P. Petr Klimeš

Slovo života

září 2010

„Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 22,39)

Toto slovo nalézáme již ve Starém zákoně.

Ježíš v jedné své odpovědi navazuje na velkou prorockou a rabínskou tradici, která usilovala o nalezení sjednocujícího principu tóry, tedy Božího učení obsaženého v Bibli. Jeden Ježíšův současník, rabín Hillel, řekl: „Nečiň bližnímu nic, co nemá rád ty. V tom spočívá celý zákon. Vše ostatní je pouze vysvětlením (této zásady).

Učitelé židovství chápali, že láska k bližnímu vychází z lásky k Bohu, který stvořil člověka ke svému obrazu a podobě. Proto nelze milovat Boha bez lásky k jeho stvoření. Zde je pravá pohnutka lásky k bližnímu, „velký a základní princip Zákona“.

Ježíš tento princip zdůrazňuje a dodává, že výzva milovat bližního je podobná prvnímu a největšímu přikázání – milovat Boha celým srdcem, celou myslí a celou duší. Ježíš potvrzuje podobnost mezi dvěma přikázáními, definitivně je tím spojuje – a tak tomu bude v celé křesťanské tradici. Apoštol Jan výstižně říká: „Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.“

„Miluj svého bližního jako sám sebe.“

Evangelium jasně říká, že bližním je každá lidská bytost, muž nebo žena, přítel či nepřítel. Máme k němu chovat úctu, brát na něj ohled, mít jej ve vážnosti. Láska k bližnímu je univerzální a osobní zároveň. Vztahuje se na celé lidstvo a konkretizuje se vůči tomu, kdo je ti nablízku. Kdo nám však může dát tak velké srdce? Kdo v nás může vyvolat takovou dispozici k lásce, která způsobuje, že jsme si blízcí – bližní – také s těmi, kteří jsou nám cizí, a která nám pomáhá překonávat lásku k sobě a dává nám schopnost vidět sebe v druhých? Je to Boží dar, je to dokonce sama Boží láska, která „je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“

Není to tedy běžná všední láska, není to prosté přátelství, ani pouhá filantropie, ale láska, která nám byla vložena do srdce již při křtu. Láska, která je samotným Božím životem, životem Nejsvětější Trojice, láska, na které můžeme mít účast. Láska je tedy vším. Abychom ji ale mohli dobře žít, je potřebné poznat její vlastnosti, které vyvěrají z evangelia a vůbec z Písma. Snad bychom je mohli shrnout do několika základních aspektů.

Ježíš, který miloval všechny a za všechny zemřel, nás především učí, že pravá láska je orientována ke všem. Není jako naše mnohdy pouhá lidská láska, která je často omezena na rodinu, přátele, blízké ... Pravá láska – ta, kterou Ježíš vyžaduje – nepřipouští diskriminaci, nerozlišuje, zda je někdo sympatický nebo nesympatický, pro ni neexistuje člověk hezký či ošklivý, velký nebo malý, spoluobčan či cizinec, souvěrec či jinověrec, příslušník mého nebo jiného náboženství. Tato láska miluje všechny. Takto máme jednat i my – milovat všechny.

Pravá láska dále miluje jako první. Nečeká, že bude milována, jak je to běžné pro lásku lidskou, kdy milujeme toho, kdo miluje nás. Ne, ryzí láska je sama iniciativní. Jako to udělal Otec – když jsme byli ještě hříšníky, tedy těmi, kdo nemilují – on poslal svého syna, aby nás spasil.

Tedy milovat všechny a milovat jako první. Pravá láska vidí Ježíše v každém bližním. Při posledním soudu nám Ježíš řekne „Pro mne jste to udělali.“ To platí nejen o dobru, které prokazujeme, ale bohužel také o zlu. Pravá láska miluje přátele i nepřátele, prokazuje mu dobro a modlí se za něj. Ježíš také chce, aby se láska, kterou přinesl na zem, stala vzájemnou, aby jeden miloval druhého a naopak a aby se tak dospělo k jednotě.

Všechny tyto vlastnosti lásky nám dávají lépe pochopit a žít Slovo života tohoto měsíce.

„Miluj svého bližního jako sám sebe.“

Ano, opravdová láska miluje druhého jako sebe sama. Toto je třeba vzít doslova. Je potřebné v druhém vidět své druhé já a prokazovat druhému to, co bychom dělali pro sebe. Skutečná láska umí trpět s tím, kdo trpí, radovat se s tím, kdo se raduje, dokáže nést břemena druhých, umí se stávat jedno s milovaným člověkem, jak říká sv. Pavel. Je to láska,

kteřá není jen v citu či květnatých slovech, ale také v konkrétních skutcích.

Ten, kdo je jiného náboženského vyznání, usiluje také tak jednat díky takzvanému „zlatému pravidlu“, které nacházíme ve všech náboženstvích. To požaduje, abychom dělali druhým to, co chceme, aby druzí činili nám. Gándhí to vysvětluje velice jednoduchým a účinným způsobem: „Nemohu ti ublížit, aniž bych poranil sám sebe.“

Tento měsíc by měl být příležitostí k tomu, abychom se znovu zaměřili na lásku k bližnímu, která má tolik podob – od vztahu k sousedovi, po spolužačku, od přítele po nejbližší příbuzné. Láska může mít také podobu souženého lidstva, kterou do našich domovů přináší televize z míst, kde probíhají války a přírodní katastrofy. Kdysi byli tito lidé neznámí a vzdálení tisíce mil. Nyní se i oni stali našimi bližními.

Láska nám napoví, co, kdy a jak máme dělat, a postupně rozšíří naše srdce na míru Ježíšova srdce.

Chiara Lubichová

Charita informuje

Milí čtenáři,

služby pro lidi bez domova na ulici Zámecká v blízkosti mlékárny poskytuje Charita Valašské Meziříčí již pátým rokem. Nabízí pomocnou ruku všem, kteří se na své životní pouti dostali do obtížné životní situace a potřebují

pomoc a podporu druhého člověka.

Ve stručnosti bych Vám ráda na začátek představila škálu těchto služeb. Je to Terénní služba pro lidi bez domova, její dva pracovníky můžete potkat nejčastěji na ulici či okrajových částech města, kde vyhledávají lidi bez domova, lidi v krizi, kteří se dostali do těžké životní situace a nedokáží svými vlastními silami vyřešit. Druhou službou je Denní centrum. Do centra přicházejí denně lidé, aby přímo zde v budově mohli řešit své problémy se sociálními pracovníky. Mohou zde dostat stravu, osprchovat se či vyprat si své oděvy. Na Denní centrum navazuje Noclehárna. Noclehárna poskytuje lidem bez domova především možnost přespaní a provedení osobní hygieny. Budova, ve které jsou tyto služby poskytovány, je velmi stará a potřebuje postupnou rekonstrukci. V listopadu 2009 bylo vybudováno nové topení s vlastní kotelnou. V únoru tohoto roku se pokračovalo v započaté rekonstrukci výměnou části oken.

V průběhu letošních prázdnin bylo kompletně zrekonstruováno sociální zařízení. Je nutné dodat, že původní sociální zařízení bylo již zcela nevyhovující. Firma Tonymont, která rekonstrukci prováděla, musela udělat kompletně nový rozvod odpadů. Následně pak bylo zrekonstruováno sociální zařízení pro muže a pro ženy. Část sociálního zařízení je bezbariérová.

Celá tato rekonstrukce probíhala za plného provozu Denního centra. Pro naše uživatele bylo dopraveno mobilní WC, které dodavatelská firma pravidelně udržovala. Pouze

Noclehárna jako každým rokem byla na dva měsíce tj. od 30. června do 3. září 2010 uzavřena. Nyní však i tato služba plně obnovila svůj provoz. Bylo to pro mě velmi emotivní, když někteří naši uživatelé přicházeli osobně a nešetřili slovy uznání a díky za to, co pro ně Charita dělá a že si toho velmi váží. Proto bych také já ráda touto cestou poděkovala našemu vedení Charity, které zajistilo finanční prostředky na rekonstrukci, dále firmě Tonymont, která rekonstrukci provedla a v neposlední řadě také pracovníkům Denního centra, Noclehárny a Terénní služby za to, že i v podmínkách ne vždy ideálních v průběhu celé akce se obětavě věnovali našim lidem bez domova a pomáhali jim v jejich obtížných situacích.

*Hana Sulovská,
vedoucí úseku služeb pro lidi ohrožené sociálním vyloučením*

Hola, hola - nízkoprah volá

Po strastiplném období přípravy, vybavování a rekonstrukci prostor bývalé diskotéky Malta se v říjnu oficiálně otevírají dveře nízkoprahového zařízení pro děti a mládež ve věku 15–26 let.

Někteří o vzniku zařízení snad už něco slyšeli, opakování je však matka moudrosti, tedy ještě jednou něco málo, o jaké zařízení to vlastně jde.

Zařízení vzniklo při Charitě Valašské Meziříčí 1. července 2010. Ze začátku pracovníce vyrážely především do terénu, kde se službou seznamovaly mládež. Nízkoprahový klub je otevřen každému, kdo nejsou spokojeni se svým trávením volného času na ulici nebo v parku, nenavštěvují žádné kroužky anebo se prostě nudí. Jediným omezením, které pro vstup do klubu platí je věk – služba je určena pro mládež ve věku od 15 do 26 let.

Služby v klubu jsou poskytovány zdarma.

Je tady široká nabídka činností jako fotbálek, šipky, ping-pong, doučování, sociální poradenství, pomoc při řešení problémů. Do budoucna plánujeme pořádání besed na aktuální témata, koncerty, filmové večery, vycházející především z potřeb a zájmu klientů. Pracovníce klubu můžete také dvakrát týdně potkat v terénu.

Nakonec pár důležitých informací – klub je otevřen od pondělí do pátku, od 14:00 do 18:00 v prostorách bývalé diskotéky Malta. Vchod do klubu je ze strany od náměstí.

*Bc. Hana Benčáková,
vedoucí Nízkoprahového zařízení pro děti a mládež*

ZŠ Salvátor

Tak se ten nový školní rok i u nás na škole rozběhl vpřed milovými kroky. A jako každoročně i letos jsme se vydali na školní pouť - tentokrát do Kroměříže. ČD nám přistavily dva vagóny, ve kterých jsme byli jako sardinky v konzervě, ale protože dobří lidé se vejdu všude, dojeli jsme v pořádku. Hned na úvod nás čekala mše v kostele sv. Mořice, pak uvítání pan ředitelky tamní církevní ZŠ. Právě tam se odebraly na návštěvu děti z 1. a 2. třídy. Do blízkého gymnázia zase naši deváťáci a sedmáci. No a my ostatní jsme si postupně prohlédli Kroměříž z věže kostela a pak se podle zájmu vydali buď do Podzámecké nebo do Květné zahrady. Ta Květná byla skvělá taky proto, že nám vyšlo počasí. Zpáteční cesta byla pro všechny únavná, ale přivezli jsme zpět úplně všechny děti, tzn. že nikdo nechyběl, ani nenadbýval, což je v počtu kolem 150 žáků úspěch. Takže ať žije pouť v roce 2011!

Úterý 21. září bylo dnem plenární schůze školy pro všechny rodiče našich žáků. Pan ředitel promluvil o školním roce již minulém, co vše proběhlo, co se podařilo, v čem jsme byli úspěšní, a nastínil školní rok 2010/2011. Poté se většina rodičů odebrala k třídním učitelům svých dětí, kde ještě obdrželi doplňující informace.

Sobota 25. září patřila již tradiční Drakiádě. Učitelé se rozdělili na jednotlivá stanoviště a dokud nedošly bonbony, tak děti soutěžily o sto šest. Vítr jsme si objednali prvotřídní, protože většina draků létala skvěle. Úspěch slavil také skákací hrad a chutné špekáčky. Děkujeme všem sponzorům a dobrodincům, kteří jakkoli přispěli k úspěchu této akce. Dík patří také skvělým kuchařkám a pekařkám koláčů, po kterých se jen zaprášilo. Těšíme se na další ročník.

Lenka Adámková

OBYČEJNÝ PŘÍBĚH

Když jsem čekala páté dítě, bylo mi už 43 let. V 16. týdnu jsem podstoupila jako většina jiných maminek tzv. triple test na zjištění rizika genetických vad. Zpráva, že výsledek není dobrý, mě zcela ochromila, ačkoli jsem si riziko uvědomovala při každém těhotenství a tentokrát se zvlášť snažila na tuto možnost duševně připravit. Možná právě proto jsem zprávu, že mám vysokou pravděpodobnost narození dítěte s Downovým syndromem, přijala jako nezvratnou jistotu. V mém přesvědčení mě utvrzovalo i vědomí, že v minulých těhotenstvích dopadaly testy vždy dobře.

Následující týden jsem probřečela. Naštěstí mi hodně pomohla rodina a kamarádky. Manžel prohlásil, že se na dítě stejně těší, ať je, „jaké chce“, pubertální synové přijali zprávu alespoň bez výčitek a starší dokonce prohlásil, že riziko 1: 50 není „nic“. Zcela zásadní byl rozhovor s kamarádkou, která mi jmenovala řadu dalších maminek se špatnými testy, ale zdravými dětmi, a zjistila jsem dokonce, že moje švagrová měla ve 4. těhotenství riziko 1: 25. Když

mi i lékařka řekla o případu ženy s neuvěřitelným rizikem 1 : 2 u tří zdravých dětí, začala jsem doufat. Přesto strach a nejistota zůstaly po celou dobu těhotenství.

Největší obavu jsem měla, zda bych dokázala takové dítě opravdu milovat a poskytnout mu dostatek péče, času a trpělivosti. Popravdě, nepřipadám si jako příliš dokonalá matka. Mám ráda i trochu svobody a volnosti, hodně času věnuji práci, s dětmi si neumím moc hrát. Také jsem přemýšlela, z čeho pramení moje láska k dětem, zda je skutečně bezpodmínečná. Uvědomila jsem si, že velký díl je pocit uspokojení z toho, jak jsou krásné a chytré. Fascinuje mě jejich růst a vývoj. Jak snesu být uvázaná u dítěte, které na mně bude zcela závislé a nikdy nedosáhne inteligence svých zdravých sourozenců? Moc mi v této otázce pomohla zase švagrová, která problematiku postižených dětí studovala. Ujistila mě, že bývají intuitivně milovány ještě více než zdravé, protože matky cítí potřebu chránit je. Krásná byla i reakce jejího manžela, klinického psychologa, když mu kdysi ona sama také tak vyděšená volala, že snad bude mít dítě s Downovým syndromem. „Co budeme dělat?“, ptala se. „Nic, budeme je mít rádi...“, odpověděl on.

Zbývalo rozhodnout se, zda podstoupím další vyšetření, v prvé řadě ultrazvuk zaměřený na detekci genetických vad a případně amniocentézu. Rozhodla jsem se od dalšího vyšetřování upustit, protože mi celý proces zjišťování a případná jistota po zbytek těhotenství připadaly více stresující než nejistota. Amniocentéza byla pro mě nepřijatelná i vzhledem k určitému riziku pro dítě. Navíc bylo jasné, že dítě v každém případě zůstane s námi. A žádný test mi přece neřekne, zda bude dítě milé a klidné či nevladatelné, zda jeho inteligence bude v horním nebo dolním pásmu, případně jak se s novou situací srovná rodina. A naopak, ani dobrý výsledek mi nezaručí narození zdravého dítěte, mohou být stejně závažná poškození daná komplikovaným porodem.

Jsem vděčná své gynekoložce, že mi žádné moje rozhodnutí nevymlouvala, jednala se mnou vždy s úctou a pochopením. Za těch pár měsíců, které mi pak zbývaly do porodu, jsem posbírala spoustu příběhů zbytečně vystrašených matek. Jsem přesvědčená, že kdybych měla být ještě někdy v podobné situaci, odmítla bych veškeré testy a vyšetřování – zřejmě i přes určité riziko, že se neodhalí vada, která by snad mohla být léčitelná.

Začala jsem také přemýšlet nad tím, kolik dětí přichází o život. Vyděšená matka podstupuje jedno vyšetření za druhým a když vyjde pozitivní amniocentéza, má jen velmi málo času na rozhodnutí, zda si dítě ponechá. Často je pod tlakem stejně vyděšeného partnera a členů rodiny, možná bude mít dokonce pocit, že si ani z hlediska společnosti nemůže takové dítě dovolit. Zdravotníci zachovají pravděpodobně, nebo spíše v tom lepším případě, neutrální postoj. Sotva ji někdo odkáže na vzdělaného a zkušeného psychologa. Nejspíš ani nebude vědět, co si přesně třeba pod pojmem Downův syndrom představit. Netuší ani, že duševní následky potratu mohou převážit drama péče o postižené dítě.

Přerušení těhotenství z důvodů genetických vad je povoleno až do 24. týdne těhotenství. Děti předčasně narozené v této fázi vývoje se již daří zachraňovat, jsou vyvinuté, pohyblivé, cítí bolest. Nemohu se ubránit silným emocím, když si představím lékaře, který podává smrtící injekci do amniotické tekutiny a sleduje na monitoru, jak dítě umírá. Přemýšlím nad tím, že naše společnost není schopna zajistit ani holou reprodukci národa, ale vynakládá spoustu prostředků, aby se náhodou nenarodilo dítě postižené. Úmyslně volím slovo „náhodou“, protože výťažnost např. triple testu není vysoká. Mnoho maminek je zbytečně stresovaných (dost možná s negativním vlivem na vývoj jinak zdravého dítěte) a naopak, rodí se postižené děti i tam, kde byl test v pořádku.

Společnost pečuje o tolik lidí postižených a nemocných - mnohdy i vlastní vinou, živí tolik podivných existencí, má pochopení pro alkoholiky, kteří rozvracejí rodiny a přenášejí své geny do dalších generací... Nemělo by se stejně tolik pochopení dostat rodinám, které se rozhodnou postižené dítě si ponechat? Má život takového dítěte menší hodnotu než život kohokoli z nás?

Narodil se mi zdravý, krásný syn. Přesto zůstal jakýsi pocit dluhu, touha pomoci těm, kteří prožívají něco podobného, ať už je to strach z narození postiženého dítěte nebo již konfrontace se skutečností. Chtěla bych také touto cestou poděkovat všem, kteří na nás mysleli a podpořili nás, přátelům a zvláště Hnutí modlitby matek. Měla jsem naději, že s takovou podporou bychom snad zvládli postarat se o dítě, i kdyby skutečně bylo postižené.

Děkuji také všem rodičům, kteří si své děti ponechali a jsou nám vzorem ve víře, lásce a sebeobětování. Víím, že jejich trpělivost a láska mnohdy předčí všechno to, co jsme my ostatní schopni a ochotni udělat pro naše zdravé děti.

Těm, kdo váhají, zda podstupovat genetická vyšetření, by mohl pomoci v rozhodování článek „Lesk a bída prenatalní diagnostiky“ na webových stránkách:

<http://www.baby-cafe.cz/modules.php?name=News&file=article&sid=110905>

A těm maminkám, které mají strach ze své nedostatečnosti, patří příběh Mimořádná matka z knížky Další příběhy pro potěchu duše od Bruna Ferrera:

Napadlo vás někdy přemýšlet o tom, jak se vybírají matky pro postižené děti?

Já si to představuji tak, že Bůh dává instrukce andělům a ti si je zapisují do ohromné matriky.

„Armstrongová Beth, syn. Patronem bude Matouš.“

„Forestová Carrie, dvojčata. Patronem... třeba Gerhard, ten je zvyklý na málo zbožné lidi.“

Až andělům nadiktuje jedno jméno, při kterém se usměje. „Těhle dáme postižené dítě.“

Anděl se zvědavě ptá: „Bože, proč právě jí? Vždyť je tak šťastná.“

„Právě proto,“ odpoví Bůh s úsměvem. „Copak bych mohl svěřit postižené dítě ženě, která nezná radost? To by bylo kruté.“

„Ale je trpělivá?“ ptá se anděl.

„Nechci, aby byla příliš trpělivá, jinak se utopí v sebelítosti a bolesti. Až se vzpamatuje z té rány a zármutku, určitě to zvládne.“

„Ale, Pane, myslím, že ta žena v tebe ani nevěří.“

Bůh se usměje: „Na tom nesejde. O to se můžu postarat. Ta žena je dokonalá. Má správnou dávku egoismu.“

Andělovi to vzalo dech: „Egoismu? Copak to je nějaká ctnost?“

Bůh přikývne: „Jestli se od syna nedokáže čas od času oddělit, nikdy to nedokáže přežít. To je žena, které požehnám ne zcela dokonalým dítětem. Ještě to neví, ale budou jí mít co závidět.“

Nikdy nic nebude brát jako samozřejmost. Žádný krůček pro ni nebude něčím obyčejným. Až její dítě poprvé řekne

„máma“, bude svědkem zázraku a bude to vědět. Až bude svému slepému dítěti popisovat strom nebo západ slunce, uvidí je, jako to dokáže málokterý člověk.

Dám jí, aby viděla jasně věci, které vidím já – lhostejnost, krutost, předsudky – a dám jí, aby se přes ně přenesla. Nikdy nebude sama. Budu po jejím boku každou minutu každého dne jejího života, protože bude vykonávat mou práci tak neomylně, jako bych tam byl já.“

„A kdo bude patronem?“ ptá se anděl připravený k zápisu do matriky.

„Bůh se usmál: „Bude jí stačit zrcadlo.“

Ivana Kvitová

280 let od znovuvysvěcení kostela v Lešné

O kostele v Lešné se již dovídáme v letech 1420 – 1430. Dokázat však podrobný průběh se nám nepodaří. Který kněz byl u nás v počátečním období, také zjistit nemůžeme. Víme však, že kostel byl celý dřevěný. Od roku 1480 vlastnili Lešnou Pražmové z Bílkova, kteří však byli luterského vyznání, což platilo pro celé panství. Z literatury se dovídáme, že po dlouhé období zde byli luterští pastoři a to až do roku 1621, kdy se poslední z Pražmů Beneš zapojil do odboje proti císaři Ferdinandu II. Byl zatčen a dostal se na pranyř. To však nebylo všechno, neboť dne 6. března bylo do Lešné posláno císařské vojsko, které celou Lešnou včetně kostela a fary vypálilo. Nový kostel byl pak postaven opět dřevěný v letech 1628 – 1638 a byl již obsazen katolickým knězem P. Františkem Kecherem, který však pro bídu musel odejít. Situace po luteránech ke katolictví nakloněna nebyla. Po jeho odchodu dostává na starost farnost kaplan z Valašského Meziříčí, který má navíc ještě farnost zašovskou a rožnovskou, takže na Lešnou mnoho času nezbylo. (Uvažme tehdejší cestu a způsob cestování). Proto farnost pomalu upadá a to až do roku 1684, kdy celé Lešensko kupuje Františka Eleonora Žerotínová rozená Podstatská. Dědické právo nakonec přechází na Marii Annu, která se provdala za Jana hraběte Emanuela Lažanského, který se ujal přestavby celého panství včetně kostela. Nechal kostel postavit celý z kamene, a to v roce 1684. V roce 1686 byly přistavěny dvě kaple. Kostel má již současnou podobu a byl zasvěcen velké blahoslavené Trojici Božské (Nejsvětější Trojice). Po ukonče-

ní všech prací žádá o obnovení duchovní správy, k čemuž nedošlo. Ale nespí. V letech 1726 – 1728 nechává postavit kostelní věž. Duchovní správa byla obnovena až v roce 1730. V letošním roce je to právě 280 let. Při této příležitosti byl kostel zasvěcen sv. Michaelu archandělovi. Duchovním

správcem byl ustanoven P. Maximilián Václav Prechlý. V dalších letech byl dřevěný strop nahrazen klenbou. V roce 1732 obdržela věž tři zvony – sv. Michal 1000 kg, sv. Jan 560 kg a sv. Valentin 261 kg. Za celé období do dnešního dne se vystřídalo v Lešné 20 kněží. Malování fresek bylo ukončeno v roce 1750. To je ve stručnosti vývoj našeho kostela. Což si zaslouží alespoň zmínku a vzpomínku na všechny kněze, kteří spolu s vrchností usilovali o to, aby náš kostel byl co nejkrásnější. Což bylo oceněno i za poslední totality tím, že byl kostel zařazen v roce 1972 mezi Národní kulturní památky.

Miroslav Kostih

Děkuji panu Kostihovi za dlouholeté vedení kroniky farnosti Lešná a připojuji tento vtíp:

Do pamětní knihy u vchodu do kostela napsal někdo tato slova: „Váš kostel, pane faráři, je hezký, ale moje snoubenka je daleko hezčí.“ Pan farář k těmto slovům dopsal: „Počkej až bude mít tvoje snoubenka tolik let jako náš kostel!“ Zároveň bych chtěl ty, kteří ještě v kostele v Lešné nebyli, pozvat, aby se přišli podívat. Mše svaté jsou: v neděli v 8.30 a ve čtvrtek v 16.00. Přesvědčíte se, že náš kostel patří k nejkrásnějším kostelům na Valašsku.

o. Pavel

ny nezbylo. (Uvažme tehdejší cestu a způsob cestování). Proto farnost pomalu upadá a to až do roku 1684, kdy celé Lešensko kupuje Františka Eleonora Žerotínová rozená Podstatská. Dědické právo nakonec přechází na Marii Annu, která se provdala za Jana hraběte Emanuela Lažanského, který se ujal přestavby celého panství včetně kostela. Nechal kostel postavit celý z kamene, a to v roce 1684. V roce 1686 byly přistavěny dvě kaple. Kostel má již současnou podobu a byl zasvěcen velké blahoslavené Trojici Božské (Nejsvětější Trojice). Po ukonče-

Život církve na Ukrajině

bude vyprávět misionář P. Peter Krenický
21. 10. 2010 – Valašské Meziříčí

Na setkání s Vámi se těší Římskokatolická farnost
Valašské Meziříčí a Diecézní charita ostravsko-opavská.

Misionář P. Peter Krenický
bude celebrovat mši svatou
ve čtvrtek 21. 10. 2010

v 17.30 hod. v kostele Nanebevzetí Panny Marie
ve Valašském Meziříčí,

po mši sv. bude adorace, poté proběhne beseda o životě Církve
na Ukrajině

**Během programu můžete věnovat dobrovolný příspěvek na
misii.**

„Bohatí jsme ne tím, co máme, ale tím,
co dáváme,“ říká P. Peter Krenický.

Slovenský misionář působí 17 let na
Zakarpatské Ukrajině. V průběhu této doby
založil téměř 40 nových farností, postavil
přes 30 kostelů, byl iniciátorem řady
humanitárních projektů (Adopce na dálku,
Důstojný život, Domov pokojného stáří,
Pečovatelská služba, Pastorační domy aj.).
K 1.12. odchází na misie na východní
Ukrajinu, kde prozatím působí katolická
církve velice omezeně.

mládež děkanátu Valašské Meziříčí

zve všechny přátele hudby

na

SETKÁNÍ SCHOL

s misijní mládežnickou mší

Kde? V kostele Všech svatých v Rožnově pod Radhoštěm

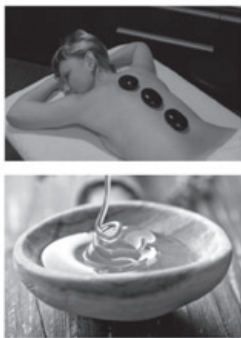
Kdy? 23. 10. 2010 v 15.00 hodin

Občerstvení zajištěno ☺

Přihlášení schol na: <http://mladivalmez.unas.cz/>

Alena Beránková

MASÁŽE

sportovní a rekondiční
fundované doteky
horké lávové kameny
medová detoxikační
lymfatická masáž
baňkování a moxování
(aplikace dle čínské medicíny)
Tuina (čínská masáž)
☎ +420 734 484 113

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Jakub Hruška
Jolana Anna Kocandová
Jakub Michal Woloczig
Lukáš David Foltýn
Miriam Dřímálová

Jakub Malý
Veronika Marušáková
Tereza Lacinová
Samuel Josef Mička

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Petr Matucha Tereza Žlebková
Bystřice pod Lopeníkem 198 Podlesí 473

Petr Dolák Jitka Cahlíková
Záříčí 255, Chropyně Podlesí 452

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Martin Otava *31. 5. 1974 †28. 8. 2010, Soudní 22
Zdeňka Holubová *18. 1. 1932 †27. 8. 2010, J. K. Týla 1412
Libor Juříčka *21. 3. 1963 †30. 8. 2010, J. K. Týla 418
Peter Subkuliak *17. 4. 1936 †29. 8. 2010, Seifertova 700
Andrej Tulia *1. 12. 1926 †9. 9. 2010, Hřbitovní 26
Erhard Klement *8. 8. 1938 15. 9. 2010, Krhová 214

Lešná

Stanislav Horák *23. 8. 1952 †24. 8. 2010, Valašské Meziříčí
Jarmila Kulajtová *11. 3. 1929 †8. 9. 2010, Lešná 23

Rekonstrukce varhan

V minulém čísle jsem slíbil podrobné vyúčtování generální opravy našich varhan. Vzhledem k tomu, že ještě nebyla provedena konečná fakturace, bude vyúčtování zveřejněno až v příštím čísle. Ve středu 13. října proběhla kolaudace. V pátek 19. listopadu by měl při večerní mši svaté požehnat naše nové varhany o. biskup Josef Hrdlička. Po mši svaté bude následovat krátký koncert varhanní hudby.

o. Pavel

Muzeum regionu Valašsko ve Valašském Meziříčí

vás zve na přednášku s promítáním

Ing. Rudolfa Bzonka

SVATOJAKUBSKÁ POUŤ do Santiaga de Compostela

středa 3. listopadu 2010 v 17 hodin

muzeum, zámek Kinských, Valašské Meziříčí

vstupné 40 Kč, slevněné 20 Kč ■ Zlínský kraj

Přednáška o přirozeném plánování rodičovství (PPR) v Zašové

Po mnoha letech „tak nějak“ a vyzkoušení různých jiných způsobů regulace početí jsme konečně našli něco, co nám oběma vyhovuje a co neobyčejně zkvalitnilo náš manželský život, i ten sexuální. Jde o přirozené plánování rodičovství se zkratkou PPR.

Rádi bychom všechny manželské páry a také všechny svobodné, kteří by se rádi dozvěděli o tom, jak to může mezi manžely fungovat, pozvali na přednášku. Bude se konat v Zašové na faře v **sobotu 13. listopadu 2010** v dopoledních i odpoledních hodinách. Přesný čas bude upřesněn v ohláškách a na plakátku v kostele. Přednášku povede MUDr. Maria Fridrichová z ostravského Centra pro rodinu.

Určitě přijďte, i když jste třeba sama žena, která by se PPR chtěla naučit a manžel je proti, i taková situace se dá řešit.

Manželský pár ze Zašové

Život farností číslo 10, ročník XVII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jitka Dřímálová.
Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zfvm@abidesign.cz anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází o 29. neděli v mezidobí, 17. října 2010

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>